

KIS VASÁRNAPI ÚJSÁG.

KÉPES HETILAP

(AZ IFJUSÁG SZÁMÁRA.)

Második évfolyam.

MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

ELŐFIZETÉSI ÁR: egész évre 6 frt., félévre 3 frt.

A BŰVÉSZ.

Elbeszélés. (Folytatás.)

Este lett, hanem a bűvész még nem fődözte fel a gyémántot. Visszatérvén szobájába, pompás illatu vacsorát tálaltak neki, melyet elköltvén, boldog megelegedéssel gondolt a kellemesen átélt első napra, s a szolgálához fordulva így szólt:

— Nos, barátom, ez lett volna hát az első!

— Mit? az első? — hebegé az asztalt leszedő inas, és arca elsápadt.

— Igen, az első, azt csak tudhatja! — ismétlé György, kényelmesen végignyújtózkodván a dagadó divánon.

Az inas hirtelen összeszedte az edényeket és kisietett a szobából.

Másnap újra kezdődött a kellemes élet, éppen mint tegnap, csak hogy most még finomabb ebédet kapott, s ezt az inas helyett a szakács maga hozta be. Ebéd után megint a parkban sétált, s a baromfi-udvarban megint megtámadta halálos ellen-sége, a pulyka-kakas. Midőn este szobájába ment vacsorálni, épp annyit tudott a gyűrőről, mint tegnap.

— Még egy nap! — sohajtá a szegény ördög szive mélyéből, midőn jóllakva föl-

kelt az asztaltól. Ekkor belépett a szakács, egy adag pompás vanília-fagyalattal.

— Tehát, — mondá György, a fagyalattot átvéve, — ez volna a második!

— Hogyan? a má-á-so-dik? — dadogá a szakács fogvaczogva, aztán megfordult és kiszaladt, mintha csak puskából lötték volna.

— Igen, második napja a gondtalan életnek, — sohajtá György; — holnap még egy, és aztán vagy elillanni, vagy a báró urnak, mint magát kifejezé, egy kis mulatságot szerezni.

A harmadik nap is eljött és elmúlt, mint a két előbbi, s a bűvészt este csendes kétségbeesés fogta el, mert holnap — vége a jóllétnek s aztán a mogyorófpálcza vár reá! Ennek daczára jóízű megvacsorált, s nem is vette észre, hogy az inas, Lajos, és a szakács együtt beléptek és egymásnak furfangosan intettek. A szakács egy leterített tálat tartott kezében.

— Tisztelt ifiur, — kezdé a szakács, — a mint mi valamennyien tudjuk, önt a báró ur mint nagy bűvészt azért hitta Klappenburgba, hogy az elveszett gyémántgyűrűt előteremtse. Nos, hát megkérdezte már a varázspálczát?

— A jó mogyorófpálcza nem fog elma-

radni, abban bizonyos lehet, — felelé élesen a bűvész.

E nyilatkozat, úgy látszék, egykissé kihozta sodrából a szakácsot. Aztán a tálat magasra emelve mondá:

— Ifiur, a tudós emberek azt hirdetik, hogy nem létezik boszorkányság és varázslat, mindez csak alakoskodó szédelgés. Ha tehát ön csakugyan igazi bűvész, mondja meg most, mi van ebben a leterített tálban?

— Még ez is? — dörmögé Lerche György boszusan, s kezeit összekulesolva és fölegyenesedve felkiáltott:

— Szegény Lerche, te szegény bujdosó pacsirta, sorsod tehát utolért!

— Seregeknek ura! Lehetséges ez? — kiáltá a szakács visszapattanva, és eldobta a tálat, úgy hogy ez a fényezett talajon darabokra tört. S most Lerche György előtt érthető lett a szakács halálos ijedtsége.

A bűvész kitalálta a leterített tál tartalmát, — abban vagy hat darab sült lipcsei pacsirta volt piritott burgonyával, tudvalevőleg nagyon izletes étek, s az most a vajás mártással együtt ott fekiült a padlón. A szakács elszaladt, mint egy örült, s az inas hasonlóképp elrémülve követte példáját.

György felkaczagott a különös véletlen eseten, mely bűvészi hírért oly fényesen igazolá s ama kettőt oly rémülettel tölté el mindentudósága miatt. Hanem egyszersmind nagyon sajnálta a szép pacsirtákat, melyek oly étvágy-gerjesztő illatot árasztottak a szobában; — tekintve tehát a talaj tükörfényes voltát és azétek különösségét, hozzálátott az izletes madarkák fölszedéséhez, s egymásután szépen megeszegette, aztán egy pohár jó bort ivott rá.

Névrokonai közül éppen az utolsót nyelte le, s jólézzel törülé meg száját és ujjait az asztalkendővel, midőn az ajtó lassan kinyílt s a szakács és az inas belépett.

— Kegyelem! irgalom! ne tegyen minket szerencsétlenné, nagy tudományu tanár ur! — esdeklett a szakács kezeit tördelve. — A gyürüt nem loptuk, hanem az égett romok közt együtt találtuk, — ime, itt van!

A szakács kinyujtá kezét, s ott ragyogott a drága gyémántgyürü.

— Kegyelem, kegyelem! — nyöszörgött Lajos, zsebkendőjével száritva bűnbánó könyeit.

A bűvész pár pillanatig úgy állt, mintha mennykőcsapás érte volna. Tehát csakugyan nem álom, a mit maga előtt lát, — a térdelő tolvajok és a szikrázó gyürü? Midőn kissé összeszedte magát, örömében szinte szeretett volna a gazemberek nyakába borulni.

— Ez ugyan ostoba történet, jó emberek, — szólalt meg végre örömtől reszkető hangon. — A mint ti is tudjátok, a báró ur nemcsak azt kívánja, hogy a gyürü előkerüljön, hanem azt is tudni akarja, hol volt az, — kivált pedig, hogy nem házi tolvajok lopták-e el azt? Ha én elhallgatom, hogy a gyürü gazemberek kezei közt volt, nem csak hazudok, de még két hűtelen szolgát is megmentek az érdemlett büntetéstől.

— Ah, kegyelmes tanácsos ur, soha életünkben nem fogunk többé lopni! — jajgatott Lajos. — Már tegnap, midőn a vacsoránál kiszolgáltam, a mint ön engem mint az első megnevezett, lábaihoz akartam borulni, hogy bevalljam bűnömöt. Hanem a szakács azt mondta, ő is látni akarja, ha vajjon csakugyan oly rosszul áll-e ügyünk, s azért hozta tegnap ő a vacsorát, mikor is ön őt mint a másodikat fölismerte. Le voltunk álcázva, kegyelmes tanácsos ur, hanem azt is tudtuk, hogy az ön vádja a báró ur előtt semmit sem fogna érni, mert a gyürü nem került elő, s aztán — a mint hittük — nem bizonyíthatja be, hogy az nálunk van. Ezért elhatároztuk, hogy próbát teszünk a leborított lipcsei pacsirtákkal. Most már látjuk, hogy ön, kegyelmes főtanár ur, mindent tud s megtalálná a gyürüt, még ha a föld gyomrába rejtenék is el. Hanem legyen irgalmas és könyörületes irántunk, szegény férgék iránt! Szüretre nőül akarom venni Riczát, a juhászgazda leányát, de ha az én gyengeségem kiszül, mindennek vége, s nem marad egyéb hátra, mint hogy a vízbe öljem magamat!

— Kegyelmes főtanár és tanácsos ur, legyen ön is ember! — nyögé zokogva a szakács. — Én férj, atya és nagybátya vagyok, s az ön keményszivűsége örökre tönkretenne. Gondolja meg, hogy én voltam az, a ki önnek három napig azokat a finom

ételeket készítette s a pinczéből a legjobb bort hozta fel. Oh ne áruljon el minket!

Mig a két gaz kópé könyörületért esedezett, a bűvész egészen visszanyerte nyugodtságát, s most szívreható, keményen dorgáló beszédet intézett hozzájuk, miután pedig eléggé megmosta a két bűnös fejét, így végzé beszédét:

— Elég szomorú, hogy én vagyok kénytelen fiatal ember létemre nektek, öregeknek ilyen pirongató prédikációt tartani. De most egy szót sem többé! Nyujtson kezet mindegyiktek, ígéretül, hogy a becsület utjáról többé soha sem fogtok eltérni. A gyűrűt a báró urnak holnap reggel személyesen átadom, még pedig az összes szolgálószemélyzet jelenlétében. S ezzel vége! — Tudja mit, szakács? Ha volna még vagy tíz darab sült lipcei pacsirta, azt hiszem, aligha utasitanám vissza!

— Félóra múlva itt lesz az asztalon, oly finoman elkészítve, mintha csak az angyalok az égben saját kezökkel sütötték volna, — viszonzá a hála-érzettől áradozó szakács.

A félóra alatt, mig a pacsirták sülték, György a divánon azon törte fejét, mikép adja vissza a gyűrűt a bárónak, a nélkül, hogy a tolvajokat elárulja vagy gyanút ébresztszen?

Mig gondolkodott, egyszerre ablaka alatt nagyot haudrikolt a pulyka-kakas. György felugrott, mintha kigyó csipte volna meg, s kezeit dörzsölve mondá:

— No várj, te utonálló, majd megkapod jutalmadat álnok támadásaidért! — Szerencsés Lerche, szerencsétlen pulyka-kakas! Holnap gazdag ember leszek, 2000 tallérral zsebemben! Aztán vissza Ochsenhausenbe, de nem gyalogfosponton, hanem postakocsin! Ott beszélek Schulze orvossal, hogy tanulásomat folytathassam a gymnasiumban, — s tíz év múlva lelkész leszek. A bűvészkedésnek most már vége lesz, s az öreg Metzler lássa, hogy nem vagyok olyan rosz, mint ő mondta!

György a drága gyűrűt elzárta az íróasztal fiókjába, s a kulcsot egy szalagon a nyakába akasztotta. Nemsokára megjelent a szakács a sült pacsirtákkal, s miután ezeket elkölté, a bűvész parancsolá az inas-

nak, hogy az ő részére kérjen kihallgatást a bárónál.

— Az ég szerelméért, — csak nem akar ön minket —

— Csak ne remegjen! A báró ur előtt be akarom bizonyítani, hogy szavamat megtartottam s feladatomat a harmadik napon megoldottam. Önnek és a szakácsnak haja szála sem görbül meg, azt ígérem, — sőt, hogy a gyémánt megtalálása egészen ártatlan színben tűnjék föl, arra nézve még az ön segítségét is igénybe fogom venni. Tehát csak jelentsen be minden aggodalom nélkül.

Az inas elment, s nemsokára a szobába lépett a báró, ki eddig legkevesebbet sem törődött a bűvészszel.

— Nos, bűvész uram, hogyan állunk? — kérde a báró nevetve. — Holnap reggel időd lejár, s kifizetjük a jutalmat. Mit kívánsz: kétezer tallért, vagy jó huszonötöt?

— Csak a pénzt tartsa készen, nagyságos ur, a huszonötöt pedig ajándékozza annak, a ki vágyakodik utána. A gyémántgyűrű megvan!

— Micsoda? a gyűrű megvan? Ficzko, eszedem vagy-e? — kiáltá a báró.

— Megvan, — ismétlé önérzettel a bűvész. — Holnap reggel nyolcz órakor, ha nagyságodnak úgy tetszik, meg fogom nevezni a tolvajt, s kérem, hogy arra az órára az összes szolgálószemélyzet hivassék össze tanulni.

— Félre a tréfával, fiatal ember, ne tarts bolonddá, — mondá komolyan a báró.

— Ha tán szándékos volna engem szolgálaim előtt bolonddá tenni, akkor nem csak úgy elpáholtatlak, hogy bögőnek nézed az eget, hanem még huszonnégy órára tömlöczbe csukatlak.

— Nagyságos uram, ne boszantsa fel magát! — kiáltá a bűvész. — Mondom: a tolvaj fel van fődözve, a gyémántgyűrű megvan, s holnap reggel nyolcz órakor ünnepélyesen át fogom adni.

— És miért nem akarod ma megnevezni a tolvajt? — kérde még gyanakvólag a báró. — Talán azt hiszed, hogy az éjjel sikerül megszöknöd? Azt ne is képzelj! Még ha az éji örök éberségét sikerülne is kijátsszanod, a lánczaikról eleresztett ebek szét-
tépnek, mielőtt száz lépést tettél volna.

— Báró ur, — felelé György, — én hittem az ön szavaiban, miért nem hisz ön az enyéimben? Miattam őrizheti a kastélyt akár egy ezred katona, én nyugodtan fogok aludni, s holnap a mondott időben beváltom ígéretemet. Csak egyet kötök ki, azt, hogy míg meg nem engedem, az ólakból egy szárnyas állatot se ereszzenek ki az udvarra.

— Nos hát legyen meg! — mondá a báró. — Bármikép üssön ki a dolog, a megérdemelt jutalom nem fog elmaradni. Tehát holnap reggel nyolcz órakor, boszorkánymester ur! Most pedig jó éjt!

Lerche György, — mielőtt lefeküdt volna, egy pár perczig négyszem közt beszélgetett az inassal, Lajossal, s ez utóbbi távoztakor hálásan szoritotta meg kezét.

(Vége köv.)

Dal.

Van egy tájék, ottan csergőbb,
Fodrosabb a hegypatak;
Zöld vetés közt a pacsirták
Bájosabban dallanak.

Boldog leszek, ha meglátom
Ezt a tájat valaha;
Minden levél, minden ág itt,
Mintha felém hajlana.

Nincs e kies vidéknek tán
A világon se párja,
Oh mert hisz e kies vidék
Szülőföldemnek tája!

Tavaszkor.

Itt a tavasz! hála Isten!
Szebb napokat éldelünk,
Fészket rak a szorgos fecske,
Reményszínű vidékünk.

Föld kitarja a kincseit,
Kinyilott a gyöngyvirág,
A megifjult szép természet
Szívünknek új kedvet ad.

A szabadba hát ifjak,
Itt az év virány-szaka!
Hallgassuk meg, mint dicséri
Istent a kis pacsirta.

Nézzük, mint dong a méhecske,
Szorgalomra példát ad,
Kora-reggeltől napestig
Járja a virágokat.

Mi is a kis pacsirtával
Zengjünk hála-éneket,
Hogy megértük, a mig eljött
A virágos kikelet.

S kérjük Istent, adja nekünk
A méhecske szorgalmát,
Hogy azzal futhassuk végig,
A megkezdett szép pályát!

Földváry István.

A jóltevő testvér jutalma.

(Népmese.)

Irta: Máriaassy Gyula.

(Vége.)

Nemsokára azután gyönyörű alkony terjeszté ki a vidékre szárnyait; Mariskának már távolról szemébe tünt egy lak ott az erdő szélén, hol a mohhal fődött dombocska tövében az ezüst folyású patak csörgedezik; a lak édes szüléinek csendes háza volt, — örömtől dobogó szívvvel kettőzteté meg lépteit, hogy a lakot minél előbb elérje. Egy negyed óra mulva örömpesve futott be a házba és nyakába borult atyjának.

— Atyám!

— Leányom! — — — Ezen szavakat hallatták mindketten, a viszontlátás öröme nem tudott több szavat kicsalni az egymást szerető keblekből, csak némán ölelték át egymást.

— Őrsike!! — hangzott most egy hang, melyet Mariska jól ismert, mert ez mostohanyjának szava volt; azonnal hozzá futott és nyakába borult.

— Hát Őrsike hol van? — kérdé Mariska. — Nézd csak, anyám, mit hoztam; — ezzel kihuzta zsebeiből a fénylő aranyakat és a körtvéket; — jöjj csak, atyus, nézd meg te is, hogy mit hoztam; nini! hisz Őrsike jön már, ugyebár veszünk Őrsikének szép ruhát, — és ezzel nyakába borult mostohatestvéreinek, csókokkal halmozta el; — oh! édes testvérem, de rég nem láttalak,

jöjj csak, neked is hoztam valamit; — ezzel egy szép arany körtvét adott kezébe.

— De hát ez meg milyen láda itt? — kérde az anya Mariskától, — hol kaptad ezt, gyermekem? beszéld el, hol és hogyan szolgáltál?

— Sok volna mindenre egyszeribe felelni, hanem kezdjük az eleinél, — mondá Mariska; és fogta a láda kulcsát, a melyet neki az öreg ember adott, s kinyitotta a ládát.

De egek ura! mit látott?

Nem akart szeméinek hinni, arany-ezüst ruhák, karpereczek, nyaklánczok, szóval a mit csak képzelhetett, mind ott volt. — Öreg atyja bámult, mostoha-anya nem tudott csodálkozásában hová lenni, Örzsike mohó vágygyal kapkodott az arany ruhák után, irigy szemmel nézte mindezeket, s kérte testvérét, beszélne el, mikép jutott ezen roppant kincshez, mert ő is akar ilyent kiérdemelni.

— Jól van, elmondom tehát, — szólt Mariska, ki maga is csodálkozott azon, mikép jutott a sok kincshez; most látta csak át teljesen, hogy mennyit segített neki a jó kemencze, neki köszönhet mindent.

— Várj csak kissé, — mondá az anya, — hozok a pinczéből egy kis tejet, majd az felfrisít téged; — ezzel gyorsan kisurrant, és kis idő múlva visszatért egy tejes kantával; — hozz Örzsike kenyeret a szekrényből, hadd egyék Mariska, ugy is tudom, hogy éhes és fáradt.

Örzsike lassan lépdelt a szekrény felé, hogy testvéreinek kenyeret hozzon, közbe-közbe egyet mormogott, mert irigylé testvéreinek szerencsáját, lassan visszaczammogott a kenyérrrel, melyből Mariska jóízűen falatozott, és evés közben elmondá azt, a mit mi már tudunk.

A mint elvégzé beszédét, atyja így szólt hozzá:

— Látod, leányom, jószívű voltál mindig, és ezért meg is kaptad jutalmad. Jó közmondás az, hogy jótettért jót várj; te-rajtad, leányom, ez teljesült.

Örzsike azonban nem igen hallgatott Mariska elbeszélésére, hanem azon gondolkodék: mikép juthatna ő is ily roppant jutalomhoz.

Másnap midőn a család reggelihez ült,

Örzsike nem volt a szobában, holott azelőtt ő volt mindig az első az asztalnál; kisvártatva azonban bejött, kis csomaggal kezében, egészen utrakészen.

— Hová akarsz menni? — kérde anyja, — talán csak nem akarsz elhagyni minket?

— Kedves szülém! — kezdé Örzsike, — fognak még emlékezni, hogy ezelőtt 3 évvel, midőn Mari testvérem elment szolgálni, azt mondták, hogy ha ő visszajön, akkor majd én fogok elmenni, én tehát meggondoltam magam, hogy ha testvérem ily kincset birt szerezni, miért ne lehetne nekem is ilyen szerencsém?

— De gondold meg, Örzsike, — mondá jószívű testvére, Mariska, — hogy már eléggé gazdagok vagyunk és ilyen körülmények közt csak nem fogsz szolgálni; ne menj, kérlek szépen — és át akará testvérét ölelni, de ez elfordult tőle és anyjához ment.

— Isten veletek szülém, — mondá Örzsike, és eltávozott.

Atyja megcsóválta fejét és mondá: „Ez a leány nekem nem tetszik.“ Még sokáig néztek utána, mig csak el nem tűnt.

A mint megy, mendégél Örzsike, ő is csak előtalálja a körtefát, mely ismét el volt pusztítva a hernyók által; és esdeklő szavakkal így szólt a körtefa a közelgő Örzsikéhez:

„Jó Örzsikém, légy oly szives,
Tedd meg e kérésemet:
Ments meg most e rut hernyóktól,
Meghálálom azt neked.

— Majd mindjárt, — mondá Örzsike, — majd még kezeimet piszkítom rajtad, hozzá még a hernyóktól irtózom is, brrr! — Azzal tovább ment.

A mint ment egy darabot, ismét elér azon ebhez, melyet Mariska oly jószívűleg ápolt. Ez is megszólítja Örzsikét, hogy tisztítsa meg sebeitől, mert ismét sebekkel elborítva feküdt a földön; de ő a helyett, hogy teljesítette volna az eb kérését, undorral fordult el tőle, és feleletre se méltatva tovább ment.

Alig ment egy negyedórát, midőn elérkezett a kemencze romjaihoz. Ez is megszólítja Örzsikét, hogy tapasztaná meg és

jószívűségét majd meg nem fogja bánni, egykor talán még segíthet neki valamivel.

— Ugyan mivel segíthetnél te! — mondá Örzsike, — legfeljebb ha télen erre vetődném és ha jó karban volnál, melegedhetném melletted, de ez, ugy hiszem, nem fog megtörténni soha. — Azzal tovább ment.

Történetesen utja arra vezette, a hol az öreg embernek lakása volt és kit Mariska három éven át oly hűn szolgált; tehát a mint Örzsike meglátta a kunyhót, rögtön arra irányzá lépteit. Bement a lakba és az egyik szobában ott ült az öreg ember, elmélyedve könyvei közt, s midőn felpillantott, meglátta Örzsét, a ki a szoba küszöbén állva maradt, s így szólt hozzá:

— Mit keressz, leányom?

Örzsike nekibátorodott és elmondá, hogy ő szolgálatot keres.

— Jó, hogy jöttél, — mondá az öreg, — éppen ma egy éve, hogy elment az egyik szolgálóm; így tehát nálam kaphatsz szolgálatot, és ha becsületesen végzed majd a munkádat, akkor jutalmad el nem fog maradni.

Örzsike nem rejthette el örömét, midőn az öreg jutalomról beszélt.

Az öreg tehát megmondta neki, hogy mit kelljen tenni, hogy t. i. szobáit minden nap kisöpörje és mindennap ebédet főzzön neki. — Örzsike megköszönte az öregnek pártfogását, és az ő számára készen álló szobácskába távozott, hol nemsokára mély álomba szenderült, melyből csak másnap ébredt fel egy erős zörgetésre; fölkelte tehát, hogy kinyissa az ajtót, s midőn kinyitotta, előtte állt az öreg ember, feddő tekintettel:

— Hallod-e, Örzsike, ha te ilyenkor fogsz kelni, akkor nem tudom, hogy mikép leszünk meg; nesze itt van egy szem buza, a melyből nekem egy kenyeret fogsz sütni, és itt van egy árpa-szem, a melyből egy tál kását készítesz, és ez délre készen legyen, érted? — ezzel eltávozott.

Örzsike szabadkozni akart, de már későn volt, mert az öreg sehol sem volt látható. — Hogy lehet egy szem buzából és egy szem árpából ebédet készíteni, azt ő fel nem foghatta. Azt gondolta, hogy az öreg csak tréfált, azért tehát hozzá sem fogott,

hanem a szobákat ment kisöpörni, és midőn kisöpörte, kiment a szabadba és ott sétált. Délután hazajött az ősz és kérte tőle az ebédet, mert ő igen éhes.

— Ugyan ne tréfálkozzék, édes öreg apám, — mondá Örzsike, — hisz az lehetetlen, hogy egy szemből ebédet készítsek!

— Hát te ilyen cseléd vagy, hogy még az ember parancsát sem teljesíted? ugy te nekem nem kellesz, menj Isten hírével, a honnan jöttél; hanem hogy ne mondd, miszerint oly embernél voltál, a ki még uti fáradságodat sem jutalmazta meg, jőjj, és végy magadnak a ládák közül, a melyeket én mutatok.

Örzsike azonnal a legujabb és legszebb ládát választotta, és gyorsan távozott hazafelé. Utközben sem a kemence, sem az eb, sem pedig a körtefa meg nem szólította, hanem hagyta őt tovább menni.

Minél közelebb ért a lakhoz, annál inkább gyötörte a kíváncsiság, hogy mi lehet abban a ládában? már előre elgondolta, hogy mit fog csinálni azon roppant kincsel, melyet a láda magában rejt. Végre elérte szüléi házát, és a mint bement a hálóba, rögtön előhívta anyját és apját, hogy csodálják az ő kincseit. Hamar kinyitotta a ládát, és — — — mi volt benne? — — — oh Istenem! minden, a világon képzelhető csuszó-mászó állat, kigyók-, békáknak ezerféle nemei...

Hangos sikoltással futott mindenki kifelé, csak Mariskának volt helyén a lelke, hamar oda ugrott és a ládát becsapta, úgy hogy az undok állatok ki nem jöhettek. — Atyja azután máglyát rakott, és a ládát tartalmával együtt megégette. Azután kérdezték Örzsikét, hogy mikép jutott a ládához? Ő mindent bevallott, és ekkor atyja így szólt hozzá:

— Látod, leányom, ha te jót tettél volna a fával, ebbel s kemenczével, ugy az Isten megsegített volna; légy tehát ezentul jó és szófogadó, és jutalmadat meg fogod kapni. — Örzsike szívére vette édes atyja intését; ezentul dolgoz és szófogadó lett, és a mi legszebb volt tőle, Mariskától bocsánatot kért, hogy oly számtalanszor megbántotta; ezentul hön szerette testvérét, a mint csak testvér testvért szeretni képes.

Kis köszöntő.

Anyám nevenapján.

I.

Sebesen tűnjék el
A bánat szivedtől;
Lángoljon ez folyvást
Lelkes érzelmektől.

Angyal-kebledet az
Irigység ne sértse;
Mégmérhetlen legyen
Áldásod bősége.

Rózsás, ép egészség,
Ígésző vidámság
Arany-napja süsse
Életed pályáját.

Lengjen körülöttem
Játszi kedv lepkéje;
Egyre boldogságnak
Nevessen rád képe.

II.

Mit csak gondolatod
Teremthet magának,
És mit csak megkíván
Ohajtásod, vágyad:
Teljesítse az ég!

Mit dús képzeleted
Lerajzolhat néked
És mit elődbe fest
Legdicsőbb reményed:
Teljesítse az ég!

Mit lelkednek nyujthat
Legragyogóbb álom,
Keblemnek legszentebb
Hevéből kívánom:
Teljesítse az ég!

III.

Repes szívem kimondhatlan
Örömben;
Uszik lelkem jókívánat-
Özönben:
Hogy az Isten jó anyámat
Védje meg,
S adjon neki hosszú boldog
Életet!

Adjon neki egészséget
S vigszógot;
Öleljék őt folytonosan
Áldások.
Megalégedés csókolja
Szüntelen
És szerencse vezesse az
Életen!

Városh Mihály.

Falusi udvar.

(Képpel.)

Oh miért szeretem én annyira ez egyszerű, igénytelen nádfedelű hajlékokat, melyek szétszórva állanak ott egymás mellett? talán mert én is azok egyike alatt pillantám meg az első napsugárt?! Oly jól esik lelkennek, ha köztük bolyonghatok; akkor elfelejtek mindent, mi búval tölti be a szívet, — nem tudok, nem érzek mást, csak hogy boldog vagyok!

Huszadik ház ellen is el lehet menni keresztül-kasul, a nélkül, hogy az ember valamiben fenakadna; még csak a kutyák sem vakkantanak rám, ismernek azok is, farkukat csóválják, ha mellettök elhaladok. Nincs bekerítve az udvar, legfőlebb a fáskert ha körül van véve olyan kis árokkal, melyet őszen át bemos az eső, télen beporhanyit a fagy, s melyet minden tavasszal újra ki kell hányni.

Nem az utca-félre építék a házat, — elég nagy az udvar, megfér a közepén; odább van a ló- és ököristálló a disznóállal együtt, az udvar lábában a hosszú csűr. „Gazzal“ van földve mindegyik épület; nem igen szeretik sem a cserép-, sem a zindelyfödelet, — azt tartják, amaz sokkal több meleget tart; nem mindegy: suba, vagy köpönyeg.

A gémes kút melletti gödörben a hízalni befogott sertések fürdenek, míg szanaszét az udvart az „apró-jószág“ lármája tölti be. Itt a fészekről leszállt tyúk kodácsol, amott a felrebbentett ludak gágároznak. A szénás-kertben, hová a kisbéres éppen most vitt két ökrön egy kocsit takarmányt, a lakmározó verebek csiripolása hallatszik, — munkálkodnak ugyancsak azért a pár szemért, a mi benne maradt, szétrugják a szalmát, a csordás-gyerekek nagy

boszuságára, kinek azt utánok ismét össze kell takarítani.

Ott van még az udvar közepén az „ágas“, hová a teheneket szokták kötni delelőre, meg mikor fejni akarják; az ágas szarva tele van rakva tejes köcsögökkel.

A módosabb ember udvara soha sincs üresen. Nem is említve, hogy a számtalan apró-jószág annak minden zegét-zugát be-

ségre taníthatja; szeme-szöktiben megy az neki a kiterített buzának, s csak ha jól megzavarta őket, lesznek egy kissé tartózkodóbbak. De még akkor is megcsalja egyik vagy másik merész kakas, annyi idő alatt, míg a szemét másfelé fordítja.

Későbbben megért a lenese és a borsó, — azt szintén ponyván ott az udvar közepén sulykolják el.

Falusi udvar.

tölti, siketítő zajuk csak a nap lenyugtával szűnik meg, — már tavasszal, midőn melegebbek járnak. két-három nagy szekérré való ponyván szárítják a mosott buzát, mert ősszel, a sok dolog miatt, jó ha annyit megmoshattak, a mennyi télire elég.

A kis „szógámnak“, kit az anyja egy kis ostorral oda ültetett a ponyva sarkára, ugyancsak van dolga, míg az „aprómarhát“ s az ólálkodó galambokat egy kis ember-

Majd aztán nyárban, ha az aratásnak vége van, az, a kinek a faluhoz közelebb van a szántóföldje, behordja a gabonát, s ott a ház előtt, a tágas udvaron nyomtatja el. Ilyenkor van aztán még csak felfordult világ! Itt egy csomó vontató, a szerü szélén a garmada, arrább meg a polyva és szalma összehányva. Mig a ló az „ágyast“ járja, a „részesek“ a szalmát hordják rudasfákon a szénáskertbe, s ott boglyákba rak-

ják. Mikorára a nyomtatásnak is vége van, itt a kukoricza-törés ideje. Szekérre hánycsák a letört kukoriczát, hazahordják az udvarra; egésznap ott áll, ha csak az „apróság“ nem tisztítja, — a nagyobbaknak kerül más dolguk is. Hanem mikor eljön az este, a huszadik szomszédból is kicsinye, nagyja, lány, legény megy a „fosztókába“. Örülnek az életnek, jár a sok kéz, halad a munka, s olyan dallást visznek véghez, hogy majd felverik az egész udvart. Midőn a dalnak vége szakad, megered a mese, azt hallgatják néha éjfélig is.

Ha ennek is vége, — itt a szüret. Dübörgő kocsik mustal teli kádakat szállítanak haza, oda a félszer alá, a nagy kádba merik le a mustot, ott áll, míg meg nem forr. A hosszú nádcöveknek ugyancsak van dolga, — a ház népe oda jár a nagy kádhoz, iszszak a csipős-édes mustot, hisz adott az Isten eleget!

Örömek fészke, boldogság tanyája, megelégedés hona: szegény keritetlen falusi udvar, ezért szeretlek én téged!

T—k K—ly.

Öt hét léghajón.

Regényes utazás Afrikában.

(Képekkel.)

Verne Gyula után.

(Folytatás.)

VIII.

A kiállott rettenetes napok után kényelmesen kinyugodták magukat a csendes ligetben, s reggel megfrisülve és vidám kedvvel láttak hozzá, hogy vitzartóikat a forrás bő vizéből megtöltve, mindent jól elrendezzenek az utra. Azután megint szélcsend állván be, két napot ott kelle tölteniök, míg végre egy hirtelen támadt szélvihar szárnyaira kapta a Viktoriát és tova ragadta.

Szédítő gyorsasággal repültek tova, a szép liget egy pillanat alatt eltűnt szemek elöl, s utána megint sivatag következett, hanem most minden baj nélkül suhantak el e fölött, s újra termékeny vidékek váltakoztak alattok.

Másnap északi irányu erős széllel haladtak, s délután egy meglehetősen nagy és csinos várost pillantottak meg, mely Log-

gum tartomány főhelye. A város népe a léggömb láttára szörnyen látszék bámulni, az utcákon csoportok alakultak, a házakból kitódultak a benlakók, — nemsokára megjelent a tartomány kormányzó ura is lóháton, testőreitől kísérve. Minden arc az ég felé fordult, minden kar fölemelkedett, mintegy esdőleg. Nem félve megtámadástól, Fergusson annyira aláereszkedett, hogy — mint valami magas szószékről — beszédet is intézhetett volna a tömeghez. Közeledésükre azonban zavar és mozgalom keletkezett; végre a kormányzó csöndet intett s beszélni kezdett a jövevényekhez, kik a beszédből ugyan egy szót sem értettek, de élénk s parancsoló taglejtéseiből kivehették, hogy rögtöni távozásukat sürgeti. Sikere nem lévén, a kormányzó fegyvert ragadt, valami ócska kovás puska lehetett, s a léghajóra czélzott vele, — de Kennedy gyorsabb volt, s egy jól irányzott lövéssel kiütötte a kormányzó kezéből az otromba fegyvert. E váratlan fordulatra roppant ijedelem következett, a tömeg eszeveszetten szétfutott, s pár pillanattal mulva egy lélek sem volt többé látható.

A szél csillapulván, a Viktoria lassabban folytatja útját, hanem a kívánt irányban.

— Szerencsénk ismét jól szolgál, — még ma meglátjuk a Csad tavat, melyen át még nem ment európai ember. Lehet, hogy mi áttevezünk fölötté könnyű hajónkkal.

— S nagy tó az? — kérdé Joé.

— Bizony nem kicsiny. Csaknem egyenlőrek mondják hosszát és szélességét, s egyiket-egyiket 30—35 földrajzi mértföldre teszik.

— No ez legalább egy kis változatosságot fog hozni utazásunkra!

Szegény Joé nem is sejtette, minő változatosság vár őreá!

Fergussonnak igaza volt; délben már elérték a Csad tavat, mely beláthatlan tükröként terült előttök, s pár negyedóra mulva már több mértföldnyire benn voltak a tó vize fölött.

Ekkor a szemfüles Joé észrevette, hogy messziről egy madárcsapat egyenest nekik tart; hirtelenében meg is számlálta, hogy tizennégyen vannak. Fergusson elővette látcsövét, s rögtön fölismerte bennök e vi-

dék legveszélyesebb madarait, bizonyos vérengző és ragadozó ölyv-fajt, mely a juhoknak és más kisebb állatoknak oly pusztítója. Nagy zajjal és zugással közeledtek, mintha csak a léggömb megtámadását vetnék volna célba. Kennedy közjök akart löni, de Fergusson nem engedte.

— E madarak, — mondá — a lég vakmerő kalózzai, egy-két lövéstől nem ijednek el, sőt annál dühösebben rohannak a megtámadóra, s a fegyveres vadásztól sem rettennek vissza. S nincs időnk, hogy mindnyájukat lelőjjük, mielőtt ide érnének, — és mit tesz velök, ha léggömbünk felső részére szállanak, hová nem lehetni utánok, s karmaik- és erős csőreikkel felvagdadják léggömbünk borítékát?

— Komolyan beszélsz?

— A legkomolyabban. Nem kisebb veszélyben forgunk, mint abban, hogy léggömbünk megtépetve, alábukjunk a magasból.

— Hallod-e Samuel, — kezdé újra Kennedy, — a madarak tizenhárom van, s tizenhét lövésünk van, melyeket egy percz alatt rájuk süthetünk, ha hárman látunk hozzá. Én magamra vállalom a magam harmadrészét.

Csakugyan nem is volt sok idő a gondolkodásra; kettő a madarak közül, úgy látszik a csapat vezérei, sebesen mint a nyíl repült a léggömbnek, tátott csőrrel, vijjogva. Két lövés, — s mind a kettő felfordult és forogva bukott alá a mélységbe.

Hanem a többi nem ijedt el, s a veszély csak most kezdődött még igazán; a mitől

Fergusson félt, bekövetkezett: az ölyvök a léggömb tetejére igyekeztek kerülni, — egy részök roppant magasra emelkedett s onnan csapott alá az egyformán uszó léggömbre.

Fergusson, rettenthetlensége daczára elhalványodott, midőn erős recsesenés, a kifeszült tafotán ejtett szakadás hangja üté meg füleit.

— El vagyunk veszve! — kiáltá, a légsúlymérére tekintve, mely egyszerre gyorsan kezdett emelkedni, jeleül, hogy rohamosan hullanak lefelé. — Ki a fenéksúlylyal! — Mégis esünk... ki kell önteni minden vizet, az utolsó cseppig... öntsd, öntsd, mégis bukunk... Vége! nincs mit kidobjunk többé...

— Van még! — kiáltá Joé, és egy ugrással a naszad szélére ugrott, s mielőtt meggátolhatták volna, levetette magát a mélységbe...

A tetemes súlyvesztés által megkönnyebbült léggömb (melynek csak külborítékát tépték meg az ölyvök, míg a belső sértetlenül maradt), egyszerre

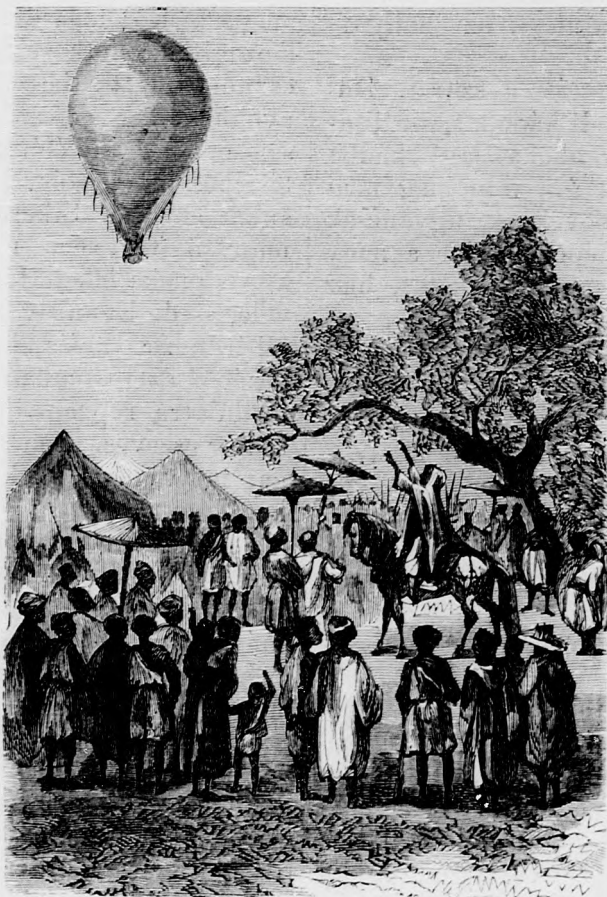
felszökkent megint, s így Joé esése kétszerte sebesebbnek látszott a borzadva utána tekintőknek.

— A szerencsétlen! — mondá kis szünet után magához térve Kennedy.

— Elvesztette magát, hogy minket megmentsen, — tevé hozzá Fergusson.

— Mit teszünk most?

— Földre szállunk, mihelyt lehet, rendbehozzuk a léggömbünkön esett kárt és várunk.

A loggumi kormányzó.

A szél változásai által czikezakosan ide oda hajtott hajó a tó fölött tölté az egész napot, s csak este köthetett ki az északi part egyik elhagyottabb helyén, hanem a szegény Joé miatti gond nem engedé utasainkat aludni, ámbár némi reményt tápláltak az iránt, hogy Joé — kitűnő uszó és buvár lévén — talán kiuszik ama szigetre, melynek közelében a szerencsélenség történt. Elhatározták tehát, hogy mindent elkövetnek Joé föltalálására, ha még életben van, — s kitatarozván hajójuk sérelmét s megszabadítván a használhatlanná vált külső buroktól, most már ez lön egyedüli gondjuk. Szerencsére a szél is folyvást változott, úgy hogy a Viktória két napig majdnem körben szállongott a tó és környéke fölött.

IX.

És hova lett Joé, míg gazdája oly lelkiismeretesen kereste?

Estében elveszté eszméletét; nem tudta, hogyan ért a tó színéig, hogy merült a vízbe, ment le talán fenekéig, s hogy vetette fel újra a víz. Eszmélete első sugára arra tért vissza, hogy a víz felületén lebeg. Fölemelte szeméit, körülnézett, s a Viktóriát magasan és távozóban látta.

— Hála Istennek, meg vannak mentve; — ez volt első gondolata, és csak ezután gondolt magára.

Eszébe jutott, hogy a madarak támadása előtt egy szigetet jegyezett meg magának. Körülhordozta szeméit, s bár nagy távolban, csakugyan fölfedezte azt a vízből kiemelkedve. Öltözete alkalmatlanabb ré-

szektől megszabadította magát, s elővette minden uszási mesterségét, — és másfélórai uszás után már-már elérte a partot. De a mint közeledett, egy félelmes gondolat mind jobban kezdé nyugtalanítani.

E szigetek sásas partokkal vannak szegélyezve, melyeknek mocsáros süppedékeiben krokodilok és alligatorok tanyáznak. Félelme csakhamar valósulni látszott. A sajátságos erős szag, mely a kajmán közel-

létét el szokta árulni, ütö meg orrát.

Elszörnyedve bukkott a víz alá és uszott alatta ellenkező irányban, hogy az iszonyú gyík meg ne láthassa. Lélekzet-fogyva föl-fölmerült, s ismét a víz alá bukkott.

Egyszerre megragadtatni érzé karját, aztán derekát...

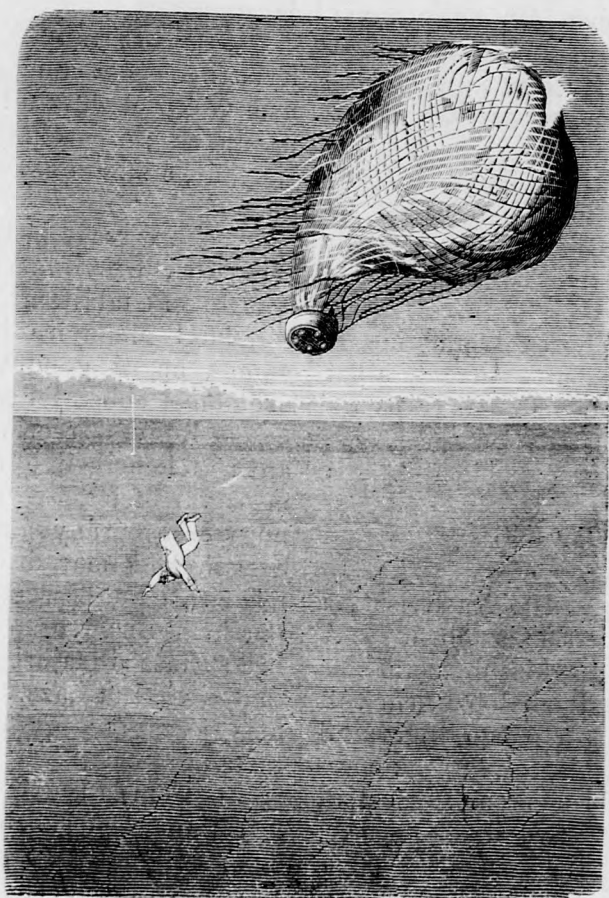
Nem is gondolt egyebet, mint hogy egy kajmán fogai alá került. Végerőködéssel kirántotta magát a nem kellemes ölelésből s felbukkott a víz színére.

De a mi megfogta, az nem krokodil volt, hanem két néger, a kik utána usztak.

— Annál jobb, — gondolá magában! — e ficzkók talán látták a Viktóriát

főtlebegni s valami esoda-jelenségnek gondolták; talán látták, hogy belőle estem le, s kétségkívül nagy tisztelettel fognak viseltetni egy égből hullott szép fehér ember iránt!

Nyugodtan engedte magát a két néger által átkaroltatni és a partra vonszoltatni, hol a lakosság nagy tömegben várta s hangos riadással üdvözölte. Aztán kézen fogták és tiszteletteljesen egy sátorba vezették, hol mézbe főtt rizszel, madárhussal és

Joé esése.

savanyu tejjel kínálták meg, melyekből Joé derekasan jól is lakott.

Egész este ünnepi énekek lármáját hallá kívülről; végre éjjél tájban elesendesedett az is, a nép szétoszlott, s a sziget álomba látszott merülni. Maga Joé is nem-sokára üdítő álomba szenderült.

Talán reggelig aludt volna, ha arra nem ébred, hogy nyakig vízben van. Azt hitte, a négerek bocsátottak rá vizet, így akarván őt elveszteni. Nem ismerte a víztölcséres ár jelenségét, mely abban áll, hogy a víz némelykor egyes vastag, forgó oszlopokba emelkedik, s rohanatában egész kisebb szigeteket elborít, mindent elpusztítva és víz alá temetve.

Egy ilyen ár mentette meg Joét félelmes helyzetéből, de nem kisebb veszélybe sodorta, midőn fölébredvén, ismét a tóban találta magát. A szigetnek nyoma sem látszott, — egészen elborítá a víz.

Megint uszáshoz kellett folyamodnia. A csillagok után tájékozhatta magát, s azt vette észre, hogy az ár a tó északi partja felé ragadja.

(Folyt. köv.)

A báránka.

— Beszély. —

Egy szegény leány, a 10 éves Krisztina egy napon epret szedett az erdőben. — A hőség fojtó vala. — Legkisebb szellő sem zugott, és a lányka szalmakalapja nem volt elegendő, hogy arcját a nap égő sugaraitól megoltalmazza. — Mégis folytatá az eper-szedést, s a világért fel nem emelé szeméit, csakhogy egy perczet se veszítsen el, mert édes megleléssel azt sugallá szive, hogy: mindez, a mit teszek, jó anyámért van, a ki beteg; a pénz, amit ezen eperért kapok, neki némi könnyebbülést fog szerezni.

Midőn beesteledék, utra kelt, hogy ha zaérkezzék eperteli kosarával. — Azonban alig hogy elindult, egyszerre esni kezdte az eső és a távolból mennydörgés hallatszott. — Még ki sem ért Krisztina az erdőből, midőn nagy szél kerekedett; az eső pedig csak úgy szakadt, és az ég minden oldalról besötétült a fenyegető felhőktől.

Krisztina gondosan kikerülve a nagy fákat, a bokrok között keresett magának

menedéket, a hol bevárja a vihar elmulását. — Egyszerre jajgatást hall, hasonlót egy kis gyermek sirásához. — Ő oly jó és könyörületes szívű vala, hogy sem az eső szakadása, sem a villámlás, sem a mennydörgés nem tudták visszatartani az odame-néstől, — megtudni: vajjon ki, vagy mi légyen az?

Beljebb hatolván az erdőbe, mily nagy volt meglepetése, midőn egy kis báránkát pillant meg, mely az esőtől egészen átázott és reszketett.

— Oh szegény kis állat! — mondá Krisztina egészen megindulva, — ne félj, nem véssz el. Jösz te! elviszlek magammal házunkhoz; — és karjai közé vette a báránkát, s midőn az eső elállt, haza sietett vele.

— Nézd csak, kedves anyám, — kiáltá Krisztina, benyitván a szobába, — nézd, kérek, mit találtam! Egy kedves kis báránkát! Mennyire boldognak érzem magamat, ha rá gondot viselhetek. Minden örömet ebben lelem.

— Kedves gyermekem! — mondá az anya, felemelkedve ágyából s kezére támasztván fejét, — elfeledéd örömben, hogy ezen báránkának gazdája is van ám! Szegényke elmaradt a többtől, és nekünk felebaráti kötelességünk visszaadni gazdájának. — Bizonyosan azon gazdag paraszté, ki a szomszéd majorban lakik. — Eredj tüstént, s vidd őt haza. Nekünk nem szabad más jószágát egy óráig sem házunknál tartani.

— Nem is tudják a maguk hasznát megbecsülni, — szóla közbe az ablakon át ugyanazon pillanatban a kert falán dolgozó kömives, ki az egész beszélgetést hallotta volt; — nem kell olyan lelkiismeretesnek lenni!

Az anya és leánya ijedten fordulának feléje.

— Ne ijedjenek meg, — tevé hozzá a kömives, — komolyan beszélek. — Megöljük bizony az állatot, és elosztjuk egymás között; husa jóizü pecsenyét szolgáltat s bőrért is adnak néhány garast. — A bérlőnek ugyis elég juha van; egygyel több vagy kevesebb, mit sem tesz. — Óljuk meg, nincs mitől félni! senki sem lát minket, bennem teljesen bizhatnak.

E szavakat mondva, vakoló-kanalát a falhoz vágta.

Krisztina elrémült ezen beszéd hallatára, mely neki felette utálatosnak tetszett.

— Bácsi, maga minket rosra akar csábitani! — mondá a kömivesnek; — a mit az emberek nem látnak, látja azt az Isten. — És neked, anyám, igazad van. Csodálom, hogy már előbb nem jöttem azon gondolatra, hogy visszaadom ezen báránycát. — Oly örömet tartanám pedig, — mondá könyhullatások között, — de hiába, engedelmeskedni kell az Istennek.

Karjaiba vevé tehát az állatot, betakará kötényébe, s utra kelt vele a majoros tanácsa felé, habár az eső még nem állt el egészen és a nap közel vala pályája végéhez.

Odaérvén Krisztina, a majoros nejét éppen az ajtónál, gyermekeitől környezve találta. Mindnyájan figyelmesen vizsgálták a szívárványt, mely e pillanatban igen élénk színekben játszott. — Nézzétek gyermekeim, — mondá az anya, — mily gyönyörű ezen szívárvány! dicsérjétek Istent, mint ennek létrehozóját. Az ő magasztosságát és erejét a mennydörgésben, jóságát és szeretetét pedig ezen szívárványban látjátok.

Krisztina, — kinek szive teljes megedéssel dobogott, mivel tisztának érzé lelkiismeretét, — édes gyönyörrel szemléle az égen tündöklő szívárvány különféle szép színeit és a gyermekek mosolygó arcát. — Mindaddig hallgatott, míg a szívárvány teljesen el nem tűnt. — Végre köténye alól elővén a kis állatot, letette a földre, s elbeszélé, miként jutott annak birtokába.

— Ez tőled igen szép tett, — mondá a majoros neje, — hogy ilyen rossz időben s ilyen későn is ide fáradtál. Te valóban igen derék leány vagy.

— Bizony igazán az, — mondá a majoros is, a ki éppen kilépett az ajtón. — Lásdátok gyermekeim, egykor ti is ilyen eredményesek legyetek, mint ezen szegény kis leány. Többet ér egy báránycát sem birni, de amellet becsületesnek lenni, mint százat birni és a mellett becstelennek lenni. A szegény Krisztinának jósága szívbéli kincs, mely többet ér, mint egy egész juh-nyáj, és a melyet tőle senki el nem rabolhat.

Ferencz, a bérlő fia, ezután a juh-akolba

ment, és kieresztett egy juhot. — A báránycát azonnal anyja elé szaladt és láttára örömben idestova szökdécselt. Krisztina gyönyörrel nézdelé e megható látványt, és mondá:

— Ezen egyedüli öröm elfeledtetni minden fájdalmamat, mit a kedves kis állat elvesztésén éreztem.

— Na jó! — mondá a majoros, — mivel te olyan becsületes voltál, és szereted a kis báránycát, ezt neked ajándékozom. De még igen fiatal arra, hogy fölnevelhesd; tej nélkül nem tudna még megélni, és nyomorultan elveszne. — Két hét múlva elég erős lesz arra, hogy füvel táplálkozzék; akkor majd Ferencz elviszi hozzátok. Ha gondját viseled, kevés költséggel felnevelheted; epret szedve vagy kötögetve, könnyű lesz legeltetned; és ha mindennap csak néhány percet szentelsz neki, elég szénát gyűjthetsz számára a télre. — Ha felnövekszik, teje igen jó szolgáltatást tesz neked és anyádnak kis háztartástokban; gyapjából minden évben néhány pár harisnyát köthetsz.

— És ha a szerencse kedvez, — mondá a kis Ferencz, — néhány év alatt egy egész kis nyájra felszaporodhatik.

A jó majorosné sem feledkezett meg, hogy Krisztinát valamivel megkinálja. Hozott neki egy csésze tejet egy darab kenyérral, és kötényébe egy tucsat tojást kötött, s mellé egy darab friss vajot, mit néhány szőlőlevélbe takart.

— Nesze leányom, — mondá, — vidd haza ezt édes anyádnak, és üdvözdölj őt nevemben; azt kívánom, hogy Isten minél előbb meggyógyítsa.

Krisztina magánkívül örömben, sietett elérni a kis kunyhót, vigan haladva keresztül a kellemes völgyön, mely őt odavezeté. — Az ég kiderült, és az est csillagai ragyogni kezdtek; az esőcseppek egyenkint hulladozának le minden fáról és fűről, s a virágok jó illataikkal eltölték a ligetet. — Krisztina szívében kimondhatlan megedéást érzett.

— Zivatar után, — mondá, — a természet mindig mosolygóbb. Soha sem láttam ilyen szépnek, mint ez estve.

Hazaérvén, elbeszélé mindent anyjának, ki így szóla:

— Látod, leányom, ez az, a mit én neked szünet nélkül ismételttem. Nincs tisztább gyönyör, mint az, mit a jó lelkiismeret biztosít számunkra. — Midőn jót teszünk, kellemes érzet tölti el keblünket; Isten belsőképen érezteti velünk megelégedését.

Krisztina szívébe zárta anyja böles szavait.

Báránkjának láthatása azonban igen hosszúnak tetszett előtte; számlálá a napokat, és türelmetlenséggel várta a pillanatot, melyben őt viszontláthatja.

— Midőn holdtölte lesz, — mondá, — bizonyosan birni fogom bárányomat.

Eljött a holdtölte, de a kis bárány még mindig nem jött.

— Sohasem látom többé bárányomat, — mondá egy este a kis leány, anyja ágya mellett ülve. — Mennyire örültem, hogy ismét birni fogom, és játszadózom vele a fűben, s ime, meg vagyok tőle fosztva.

— Légy türellemmel, gyermekem, — mondá az anya, — türelmem nélkül az ember sohasem lehet szerencsés.

Azon pillanatban, midőn megszűnt beszélni, felnyílik az ajtó s azon Ferencz, a majoros fia lép be a kis báránnyal, kezében tartva egy kis kosár friss fűvet. — Krisztina ugrálni kezdett örömeiben; térdre esett s ezer meg ezer gyengéd czirógatással illeté a kis állatot.

— Oh! mennyire megnőtt s mennyire megszépült, mióta nem láttam! Nagy fáradságomba került volna a többi között felismerni; gyapja mily fehér, s mily kondor; oh minő boldogság!

— Már néhány nappal ezelőtt el akartam neked hozni, — mondá Ferencz, — de atyám nem engedte. Azt gondoló, hogy a czélt jobban eléred vele ezután, s jobban örülsz, ha őt nagyobboknak és erősebbnek látod.

— Te igen jó vagy és szüleid is, — mondá Krisztina, — csak ne volnék olyan szegény, hogy viszonzhatnám a kedves ajándékot. — De várj csak, legelső gyapjából egy pár jó harisnyát kötök számodra. Majd meglátod, hogy szavamat tartom.

A fiu megelégedve tért vissza, hogy a jó Krisztinának ennyi örömet okozott. — Ez pedig bevezeté báránkját az ólba,

mely házuk egyik felében feküdt, s enni adott neki. — A kis báránka lassankint annyira barátságos lett, hogy kezéből evett, csészéjéből ivott, és mindenüvé követé, mint egy kis kutya.

Midőn Krisztina anyja szemlélé ezen látványt, gyönyörködve leánykájának gyermekiességén, sokszor így szólott:

— Nemde, Krisztinám, nem bántad meg, hogy tanácsomra hallgattál, s visszavitted gazdájának a báránykát?

— Oh nem, kedves anyám, — válaszolá a szeretetreméltó gyermek. — Én is éppen úgy hallgatok szavadra, mint ez a kis bárány az enyémre. Irántad való szeretetem semmivel sem kisebb, mint ezen kis állatka irántani gyöngédsége.

Francziából fordította

Kovács Ödön.

A farkas és az ember.

— Mese. —

A róka egyszer arról beszélt a farkasnak, hogy minő erős az ember: egy állat sem bir neki ellentállani, s e szerint fortélyosságához kell folyamodniok, hogy mellette megélhessenek.

Erre a farkas így felelt:

— Hej, csak egyszer megláthatnék egyet, majd megmutatnám neki, ki vagyok én!

— No abban segítségemre lehetek, — felelé a róka; — látogass meg engem holnap reggel, én majd mutatok neked egyet.

A farkas másnap koránreggel megjelent, s a róka elvezette őt azon úthoz, a melyen a vadász mindennap jönni szokott. A mint ott álldogált, először jött egy vén, kiszolgált katonája.

— Ez az ember? — kérdezé a farkas.

— Nem, — felelé a róka, — ez csak volt.

Azután jött egy kis fiu, a ki éppen iskolába akart menni.

— Ez az ember?

— Nem, majd csak lesz.

Végre jött a vadász, kétesövű puskájával a vállán és hosszú vadászkésével az oldalán. Ekkor a róka így szólt a farkashoz:

— Látod, ott jön egy ember, támadd

meg tehát, ha akarod, hanem én elhordom magamat és elrejtözöm barlangomban.

A farkas tehát neki iramodott az embernek, hogy széttépje. A vadász, a mint megpillantá, mormolá:

— Kár, hogy nem golyóra töltöttem; — hanem azért fogta a puskát, s a seréttöltést a farkas arczába lötte.

A farkas erre az üdvözlésre nagyon furcsa pofát vágott, de nem rettent meg s csak rohant előre. Ekkor a vadász a puska másik csövét is rá sütötte.

A farkas elnyelte a fájdalmat, s most már odaért a vadászhoz; ekkor ez kirántotta erős vadászkesét, s hirtelenében jobbról-balról egypár oly hatalmas döfést adott neki, hogy vérben ázva és üvöltve visszafutott a rókához.

— No, farkas koma, — kérdé a róka, — mire mentél az emberrel?

— Oh, — felelé a farkas, — nem is képzeltem, hogy az ember ily erős legyen. Először levett a válláról egy botot, s bele fujt, ekkor valami az arczomba repült, a mi borzasztóan csiklandott; azután még egyszer belefujt a botba, s akkor úgy röpködött az orrom körül, mint a villám és a jégeső, — s midőn egészen közel voltam hozzá, hirtelen kirántott oldalából egy fényes oldalbordát, s vele úgy elvert, hogy csaknem halva rogytam össze.

— Látod, — mondá a róka, — minő dicsekedő nyegle vagy; annyira elveted a sulykot, hogy nem is bírod visszahozni!

— **Beszélyek az ifjuság számára.** E czim alatt egy kis füzetke jelent meg és küldetett be hozzánk, mely két jóirányu franczia elbeszélést tartalmaz; fordította Kovács Ödön, kinek fordítása szerint jelen számunkban mi is közlünk egy c-inos kis beszélykét. Az első elbeszélés czime: „Boldog találkozás“, Foa Eugeniétől, — a másiké: „Valentin, vagy a pásztorfiu“, M. de Chavannestől. Mindkét beszély történeti tárgyú, s az olvasni szerető ifjuság élvezettel és haszonnal olvashatja.

Egyveleg.

— **Gyászos história.** Egyszerü esemény ritkán volt valaha szívrehatóbb áradozással elmondva, mint a hogy egy amerikai lap egy juhnyáj szo-

moru sorsát leírja. A gyászos történet színhelye Felső-Kanada. „Peorianál egy földött hid van, — írja az amerikai lap, — mely a legmagasabb vizállás felett 500 lábnyi magasságban épült. Egy juhász a napokban 1000 darab juhot akart e hidon átterelni. Körülbelül feleuton lehettek, mikor a kolompós vezető kos egy nyitott ablakot vett észre, s mintegy sejtve a rája várakozó sötét jövőt, elhatározá, hogy a mézáros kése helyett inkább a diesteljes halált fogja választani. Főlkapaszkodott hát az ablak párkányára, s mikor így a napfényre kijutott, azonnal föl tud a fogni helyzetének válságos voltát. Lelki küzdelmei nem tartottak sokáig; négy lábát a világ négy tájának irányában szétfeszítve, szomoruan elbőgte magát s a hullámok közé ugrott. Az utána következő juhok egészen magukévá tették vezetőjük véleményét s merész elhatározását, és mindenben hűségesen utánozták. Négy teljes óráig tartott e juh-eső. A lassu morajjal tova siető folyam hullámai vérvörösekké lettek a haldokló fiatal ürök és öreg kosok életnedvétől, s e borzasztó tömeges öngyilkosság csak akkor szünt meg, mikor a legutolsó juh is átugorván a hid ablakán, kurta farkával bucsut intett ennek a gonosz világnak.“

— **Különös lakoma** volt pár nap előtt egy párisi vendéglőben. Egy asztal tizenhárom személyre vala fölterítve, de csak egy ősz ember ült mellette, a ki a pinczerek nagy bamulatára egész nyugodtan végezte lakomáját, míg a többi tizenkét székről azt mondá, hogy azok el vannak foglalva. E sajátságos lakoma titkának megoldása a következő: Husz év előtt tizenhárom jó barát, köztük Musset Alfréd, Gautier Theophil, Flehac gróf stb. egy párisi vendéglőben ebédelt, s elhatározták, hogy minden évben ugyanazon a napon összegyűlnek ama vendéglőben; ha valamelyik időközben meghal, helyét üresen hagyják. A másik évben tizenegyen jelentek meg a kitűzött napon, — a harmadik évben tizen, — három évvel utána csak heten, s így lassankint mindinkább több üres hely maradt az asztal körül, — hanem az utolsó, a ki még életben maradt, megtartotta a lakomát, — mignem végre rá is kerül a sor. — Ez utolsó a nyolczvannéggyéves Rubelles festész.

— **Óriási távcsövek.** A legnagyobb csillagászati távcsövek a következők: L. M. Hockeré Ayrban 54 láb hosszú; Rosses lordé Birrben 53 láb hosszú; S. V. Herschelé Greenwichben 36 láb hosszú; Thom Parryé Bristolban 34 lábnyi. A londoni csillagász-torony újabb távcsöve 30 láb hosszú, a régiebb 17 lábnyi. Cambridge távcsöve Bostonban 20 láb hosszú.

— **Olcsó ruházat.** Egy amerikai lap hirdeti, hogy Bostonban 1 frt 20 kréit teljes öltözéket lehet kapni — japáni papirosból. Ez aztán igazán elszakgatni való ruha lehet!

